

[Aksel Larsen.]

hvis tjeneste vi udnytter vor store styrke som køber. Dette er rigtigt, og det ligger jo på linje med, hvad socialistisk folkeparti bestandig har foreslået. Det må imidlertid erkendes, at Danmark alene vil få vanskeligheder ved at praktisere en sådan politik med tilstrækkelig stort resultat. Det burde imidlertid være muligt at få etableret et handelspolitisk meget intimt samarbejde med de øvrige nordiske lande. Optræder vi én for alle og alle for én — ja, hvis vi blot støtter hinandens handelspolitik over for tredjelande og ikke mindst over for fællesmarkedet — så vil det som under Kennedy-runden vise sig, at vi er noget i retning af en handelspolitisk stormagt. Så vil der blive opnået resultater for Norden som helhed og for hvert enkelt nordisk land.

I fortsættelse af det, jeg har sagt om landbruget, må jeg komme med nogle bemærkninger om jordpolitikken. Det var en ulykke, at visse partier i letsindig parti-egoisme — jeg vil da helst tro, at det kun var det — fik jordlovene forkastet ved folkeafstemningen i 1963. Hvis noget har medvirket til inflation, så var det jordlovenes fald. Nu lover statsministeren, at regeringen vil komme med forslag til naturfredningslov, og han taler om frigørelsesafgift ved landbrugsjords overgang til bebyggelse. Vi må jo vente og se, hvordan forslagene bliver, men det af statsministeren nævnte er i hvert fald ikke nok. Må jeg erindre om, hvad folketingets formand, hr. Skytte, så kategorisk erklærede offentligt i fjor efterår, nemlig at de jordlove, vi skal have, ubetinget må ligge på linje med de forkastede jordlove af 1963. Må jeg erindre om kravet fra det radikale landsmøde om, at jord, der overgår i offentlig eje, skal vurderes efter værdien ved brug som hidtil anvendt. Her er væsentlige elementer, der bør indgå i jordpolitikken, og selv om statsministeren ikke nævnte dem, tør jeg måske regne med, at han hverken har glemt dem eller solgt dem. Det vil være hyggeligt med en udtalelse fra statsministeren og fra den radikale ordfører herom:

Tilbage til debattens og den politiske situations hovedemne: hvad bør der sættes i stedet for regeringens finanspolitiske strammingspolitik? Hvad bør der gøres på den økonomiske politiks område og til bekæm-

pelse af arbejdsløsheden? Jeg har nævnt principperne for den rigtige økonomiske politik i den givne situation. Hvad konkrete foranstaltninger angår, henviser jeg til udtalelsen fra socialistisk folkepartis hovedbestyrelsesmøde den 1. september d.å. Vi konstaterer heri, at trods eksportens betydelige stigning, der, som statsministeren rigtigt erkender i en bisætning, er mulig gjort takket være devalueringen, har regeringens skattepolitik og økonomiske politik medført stagnation i erhvervslivet og en betydelig vækst i arbejdsløsheden. Socialistisk folkeparti kan ikke acceptere, at økonomiske og erhvervsmæssige problemer søges løst ved arbejdsløshed, som rammer et tilfældigt udsnit af befolkningen. Vi kræver regeringens løfte om fuld beskæftigelse indfriet; det kan gøres ved at forøge befolkningens købekraft, ved støtte til boligbyggeriet og ved igangsættelse af produktive offentlige arbejder.

Som egnede midler nævner SFs hovedbestyrelse nedsættelse af meromsen og af punktskatterne på masseforbrugsvarer. Endvidere foreslår vi lovene om pris- og avancestop forlænget, indtil en varigt forbedret pris- og avancekontrol er gennemført ved forbedring af lov om indseende med priser.

Vi foreslår boligfonden bragt op på den højde, der var forudset for indeværende finansår, nemlig 400 mill. kr., og 500 mill. kr. for næste år. Vi foreslår endvidere, at igangsættelsen af samfundsgavnligt byggeri fremskyndes og forøges, samt at der stilles betydelige lånemidler til rådighed for kommunernes anlægsvirksomhed. Vi foreslår, at den finanspolitiske stramning, der består i begrænsning af statens offentlige bygge- og anlægsvirksomhed, ophører, og at der snarest træffes beslutning om de store bro- og lufthavnsarbejder.

Endelig foreslår vi, at arbejdsløshedsunderstøttelserne forhøjes, så de bliver til reel erstatning for udebleven arbejdsfortjeneste. Dette vil være en social retfærdighedshandling; det vil bringe lovgivningen i harmoni med grundloven på dette område, det vil medvirke til forøgelse af befolkningens købekraft, og det vil bekæmpe arbejdsløsheden. Når man yder erstatning for udebleven arbejdsfortjeneste til de arbejdsløse, så vil man sikkert lettere kunne indse, at folk hellere må få lov til at udføre produk-